

на универсалност, либерализъм, конформизъм и пацифизъм, зад които са се скрили известни имена като Й. Бадев, Добри. Немиров, Стлиян Чилингиоров, Анг. Каралийчев, Ел. Багряна. Застава срещу писателите, изразили публичен протест против Закона за защита на нацията (т. е. закона против българското еврейство). Категорично отхвърля тяхната позиция и заявява: *“Не е български писател този, който няма куража да застане на фронта, на който стои официално българската държава с всичките си мобилизирани сили”*²⁷. Както се вижда, линията, подета от Фани в списанията. “Философски преглед” и “Съдба” през 30-те години стремително се развива, макар и в крива посока. Достига апогея си във в. “Васил Априлов”, в “Народен водач”, в “Око”, където се оказва, че талантливата романистка се наема с ролята на политически “комисар” на българската литература. Националшовинистична суфория и германофилство преливат обилно в писанието, озаглавено “Спомен”, в което патетизирано се описва *“онази чудна, спонтанна, трогателна любов, с която българския народ посрещна и изпрати германските войници през март 1941 г. “Само след 3 години Фани ще се увери с очите си, а не само от хрониките, че славяно или хуно – българският народ има този навик да посреща с “трогателна любов” всичките си поред освободители-завоеватели, покровители и тем подобни. След като припомня 20-те години на несправедливост и жестоки репарации, отчаянието на “пожертваното поколение”, авторката се задъхва от възторг и благодарност към тевтонските армии и патетично прославя “фантастичния им победен вихър и нечовешката им храброст”, когато са превземали Полша, Лоара, Седан, Париж и Ньои. Да, да, ключът е Ньои, той е ненавистното име и проклятието за България, той е причината за неизброимо количество нещастни български съдби, включително и на сем. Мутафова. Нека се знае, че писателката не престава да ненавижда този топоним като мрачен символ за националната история и за собствената ѝ участ. И в най-тежките моменти на изпитания не се отрича и не се кае затова, че така фанатично е желала и работила за възвръщане на териториалната и народностната цялост на България – против Ньои и Версайлския диктат. И по време на разпитите пред народния съд през 1945 г., и в ареста на ДС през 1951 г. не скрива мотивите, ръководили дейността ѝ, признава пиетата си към немската култура и виждането си за съвпадане на българските и германските интереси. Заявява открито следното: *За националсоциализма първи път чух през 1923 г. В Германия се заинтересувах от техните идеи, които аз приех, като смятах, че са най-добрите за България, понеже обещаваха скъсване задълженията по Ньойския мирен договор и обединение на България.*”²⁸ В друг вариант същата мисъл звучи*

²⁷ Мутафова, Ф. П. Музите не трябва да мълчат. В. “В. Априлов”, бр. 49, 1942

²⁸ Архив на МВР. Ф. № 6, оп. 4, а. е 59. Следствено дело № 290 на Фани П. Мутафова. Протокол за разпит, л. 3–11. Вж. Приложение № 2